

Vesterhavet

Mel: Der er noget i luften

Der er noget ved havet, jeg ved ikke hvad
naturen der veksler, med tilbud på rad,
langs stranden at traske
når bølgerne vasker,
og sletter dit spor.
Nu mågerne letter fornærmet
og skriger i kor.

Når vi får sommer, og det bliver varm
og solen den bager og bruner din arm,
når bølgerne klukker
og marehalmen bukker
i brisen fra øst,
da bades i solen og vandet
ved højlydte røst.

Når solen den daler så stor og så rød,
og langsom forsvinder vesterhavs skød.
En stemning der binder,
og blikket forsvinder
i uendelighed.
Nu himlen er malet af farver,
hvis navn ingen ved.

Hvis chancen er for at der kan være rav,
du drages af tanken, må ud til æv'hav,
at være den første
og finde den største,-
jeg fandt kun en knast.
Men turen var god, og man glemmer,
at håbet det brast.

Når stormen den suser og rødmer din kind,
og havet det bruser mod klitterne ind,
da bli'r du så lille,
hvad op kan du stille
mod gudernes strid,
kun vente, vi ved jo at stranden
igen bliver hvid.

O. V. H.